

E trist ca nimeni să te știe...

Mihai Eminescu

E trist ca nimeni să te știe,
Dar și mai trist să-ți zici mereu
Că te-a pătruns nimicnicie
Deși ai fost ca Dumnezeu.

Unde sunteți, iubiri deșarte,
Ochi mari ce nu-i mai pot uita?
O, fugi departe, fugi departe,
La ce mă-ngâni cu fața ta?

În viața lumii acestie,
Ce-i fără capăt și-nceput,
În toată neagra vecinicie
O clipă numai te-am avut.

De-atunci te chem din întuneric
Și amintirea ta dezmierd
Pân-ce rășai... un vis himeric,
Abia rășai... și iar te pierd.

Ca la un zvon ce lin adie
Urechea țin, mereu ascult...
Tot mai puțină armonie...
Pustiu din ce în ce mai mult.

Și din comoara-mi de suspine,
Cu amintiri, cu dor îmbrac
Acest amor bogat în chinuri

Și-n mângâieri de tot sărac.